

		Referencia	47603	
	Ciudad	AJUNTAMENT DE MATARO		
	Letrado			
	Procedimiento	103/20 A	JUZGADO CONTENCIOSO 5	
	Notificación	16/02/2022	Resolución	13/02/2022
	Procesal			

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 05 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, edifici I - Barcelona
08075 Barcelona

Tel. 93 5548463
Fax: 93 5549784
A/e: contencios5.barcelona@xij.gencat.cat

NIG 0801945320208001977

Procediment abreujat 103/2020 A

Matèria: Responsabilitat patrimonial (Proc. Abreujat)

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 0906000000010320

Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274

Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 05 de Barcelona

Concepte: 0906000000010320

Part recurrent/sol·licitant/executant: [REDACTED]

Procurador/a: [REDACTED]
Advocat/ada: [REDACTED]
Representant [REDACTED]

Part demandada/executada: AJUNTAMENT DE MATARÓ, AIGÜES DE MATARÓ, S.A.

Procurador/a: [REDACTED]
Advocat/ada: [REDACTED]

SENTÈNCIA NÚM. 50/2022

Magistrat: [REDACTED]

Barcelona, 13 de febrer de 2022

Fets

Primer.- La part actora va presentar recurs contenciós administratiu contra la desestimació per silenci administratiu de la reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la part actora arrel dels fets ocorreguts el dia 7 de novembre del 2018 per la qual es desestima la reclamació presentada . I feia la pètitja que consta a la demanda i que dono per reproduïda.

Acomplerta la tramitació prevista a l'article 78 de la llei de la jurisdicció contenciosa administrativa es va citar a les parts per a la celebració de vista per al dia 9 de febrer del 2022. Van comparèixer les dues parts, la part actora es va ratificar en els seus escrits, la part demandada va contestar i proposada la prova i fetes les conclusions van quedar les actuacions concloses per resoldre. .

Tercer.- La quantia del present procediment és de 1. 488,08 euros

Raonaments jurídics

Primer.- Legislació, jurisprudència i prova dels fets

Primer.- La part actora reclama el pagament d'una indemnització pels danys soferts en el vehicle de la seva propietat pels fets ocorreguts el dia 7 de setembre del 2018 quan circulava per la Ronda Alfoncs X el Savi de Mataró i va topar amb una tapa de clavegueram que estava fora del seu lloc.

L'article 81 Llei 26/2010, del 3 d'agost estableix " 1. Els ciutadans tenen dret, en els termes que estableixen la legislació bàsica, aquesta llei i la normativa de desenvolupament, a ésser indemnitzats per les administracions públiques de Catalunya de tota lesió que pateixin en qualsevol de llurs béns i drets, sempre que la lesió sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis públics, excepte en els casos de força major o de danys que els ciutadans tinguin el deure jurídic de suportar d'acord amb la llei.

2. El dany al·legat ha d'ésser efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat amb relació a una persona o un grup de persones.

3. El dany al·legat pels ciutadans no pot ésser conseqüència de l'incompliment dels deures establerts per l'article 30 i altra normativa vigent."

I a l'àmbit local a l'article 54 de la llei 7/1985, de 2 d'abril de bases del règim local que diu que les entitats locals respondran directament dels danys i perjudicis causats als particulars en els seus béns i drets a conseqüència del funcionament del serveis públics o de l'actuació de les seves autoritats, funcionaris o agents en els termes establerts en la legislació general sobre responsabilitat administrativa.

A nivell jurisprudencial, com fixa la sentència dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 20 de desembre de 2006" Una nutrida jurisprudencia definido los requisitos de éxito de la acción de responsabilidad patrimonial de la Administración en torno a las siguientes proposiciones:

- a) La acreditación de la realidad del resultado dañoso -"en todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas"-.
- b) La antijuridicidad de la lesión producida por no concurrir en la persona afectada el deber jurídico de soportar el perjuicio patrimonial producido.
- c) La imputabilidad a la Administración demandada de la actividad, entendiéndose la referencia al "funcionamiento de los servicios públicos" como

comprehensiva de toda clase de actividad pública, tanto en sentido jurídico como material e incluida la actuación por omisión o pasividad; y entendiéndose la fórmula de articulación causal como la apreciación de que el despliegue de poder público haya sido determinante en la producción del efecto lesivo; debiéndose de precisar que para la apreciación de esta imputabilidad resulta indiferente el carácter lícito o ilícito de la actuación administrativa que provoca el daño, o la culpa subjetiva de la autoridad o Agente que lo causa.

d) La salvedad exonerante en los supuestos de fuerza mayor.

e) La sujeción del ejercicio del derecho al requisito temporal de que la reclamación se cause antes del transcurso del año desde el hecho motivador de la responsabilidad -"en todo caso, el derecho a reclamar prescribe al año de producido el hecho o el acto que motive la indemnización o de manifestarse su efecto lesivo. En caso de daños, de carácter físico o psíquico, a las personas el plazo empezará a computarse desde la curación o la determinación del alcance de las secuelas"-.

Afegint d'acord amb la sentència de la mateixa Secció de 21 de juliol de 2006 que" La responsabilidad de las Administraciones Públicas aparece caracterizada por dos importantes notas: es de tipo directo y objetivo. De este modo, no se requiere culpa o ilegalidad en el autor del daño, a diferencia de la tradicional responsabilidad subjetiva propia del Derecho Civil. Como señala la sentencia del Tribunal Supremo de 29 de mayo de 1991 , se trata de una responsabilidad que surge "al margen de cuál sea el grado de voluntariedad y previsión del agente, incluso cuando la acción originaria es ejercida legalmente". Se exige la concurrencia de una relación inmediata, directa y exclusiva de causa a efecto entre el funcionamiento de la Administración y el daño o lesión. Fijada la concurrencia de los requisitos exigidos para que nazca la responsabilidad patrimonial de la Administración, es necesario concretar la obligación reparadora que surge como consecuencia de la misma. La extensión de la obligación de indemnizar responde al principio de reparación integral. De ahí que la reparación afecte a todos los daños alegados y probados por los perjudicados, esto es, no sólo a los posibles intereses económicos o directamente valubles, como el daño emergente o el lucro cesante, aunque excluyendo las meras expectativas o ganancias dudosas o contingentes, sino comprendiendo también los perjuicios de otra índole, como por ejemplo, las secuelas o el daño moral o, con carácter más general, el denominado pretium

doloris, concepto éste que reviste una categoría propia e independiente de las demás, y comprende tanto el daño moral como los sufrimientos físicos y psíquicos padecidos por los perjudicados”.

Ara bé tampoc podem confondre el sistema de responsabilitat objectiva amb la pretensió de fer de les Administracions asseguradores universals de tots els riscos que es produeixin en les seves instal.lacions o en els suports físics de les seves competències, com així ho han manifestat les sentències dictades en la jurisdicció contenciosa administrativa del del Tribunal Suprem de 5 de juny de 1998 o de 27 de juny de 2003 o del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 20 de juny de 2001.

En el cas que ens ocupa no és un fet discutit que el servei relatiu al manteniment del clavegueram es feia a través de concessionària, en concret ho era Aigues de Mataró S.A. Per això, quan l'Administració rep la reclamació la remet a la mateixa.

L'empresa concessionària, bé més aviat la companyia asseguradora, fetes les comprovacions que va tenir per adients, va resoldre que no era responsable per l'existència de força major.

La reclamació de responsabilitat patrimonial dirigida a l'Administració quan intervé una subjecte intermediaria en la prestació o execució del servei públic ha donat lloc a diversa doctrina i jurisprudència que ha posat de relleu, en la seva majoria, que el tipus de gestió del servei, sent una decisió de l'Administració, no pot variar el tipus de responsabilitat de l'Administració ni les garanties per a l'administrat.

Així, la sentència dictada per la Sala contenciosa administrativa del TSJ de Catalunya de 17 de novembre del 2004, entre d'altres que manté” Esta doctrina feu recogida en análogos términos por el artículo 134 del RGC hoy derogado y se recoge actualmente en el artículo 97 del vigente texto refundido de la Ley de contratos de las administraciones públicas aprobado por RD legislativo 2/2000, de 16 de junio, que al respecto dispone, en su apartado primero, con carácter general la obligación del contratista de indemnizar todos los daños y perjuicios que se causen a terceros como consecuencia de las operaciones que requiere la ejecución del contrato; (...) la Jurisprudencia tiene expresado que la naturaleza netamente objetiva de la responsabilidad patrimonial de la

Administración impede a esta que actúa en la esfera de atribuciones para satisfacer un servicio público desplazar la misma al contractista, mero ejecutor material, sin perjuicio de la acción de repetición de aquella contra este...ya que sin bien las obras han sido adjudicadas a una empresa contractista, no puede olvidarse que su responsabilidad sería subjetiva mientras que la de la Administración es directa y objetiva todo ello insiste sin que obste a a una posible acción de reintegro que la Administración puede formular frente al contractista”.

L'Administració davant de la reclamació va fer una derivació de l'expedient, i semblaria que entén que no és responsable (pàgina 31), fent una derivació de l'expedient a l'empresa concessionària. L'empresa concessionària mitjançant la seva asseguradora manifesta per carta que no és responsable per l'existència de força major.

Respecte a la forma com s'ha de procedir en aquests casos l'article 196 TRLCSP 2017 estableix “ 1. Será obligación del contratista indemnizar todos los daños y perjuicios que se causen a terceros como consecuencia de las operaciones que requiera la ejecución del contrato.

2. Cuando tales daños y perjuicios hayan sido ocasionados como consecuencia inmediata y directa de una orden de la Administración, será esta responsable dentro de los límites señalados en las leyes. También será la Administración responsable de los daños que se causen a terceros como consecuencia de los vicios del proyecto en el contrato de obras, sin perjuicio de la posibilidad de repetir contra el redactor del proyecto de acuerdo con lo establecido en el artículo 315, o en el contrato de suministro de fabricación.

3. Los terceros podrán requerir previamente, dentro del año siguiente a la producción del hecho, al órgano de contratación para que este, oído el contratista, informe sobre a cuál de las partes contratantes corresponde la responsabilidad de los daños. El ejercicio de esta facultad interrumpe el plazo de prescripción de la acción.

4. La reclamación de aquellos se formulará, en todo caso, conforme al procedimiento establecido en la legislación aplicable a cada supuesto.

En aquest cas, com ja he manifestat no queda clar que l'Administració hagi resultat en aquest sentit, si bé des podria entendre que ho fa a la pàgina 31 de l'expedient. Ara bé, aquesta jutjadora és defensora de la doctrina jurisprudencial vista en el sentit d'entendre que l'Administració haurà de respondre dels danys,

en el seu cas, produïts, i serà en via d'acció de repetició on s'aplicarà l'article 196 TRLCSP per tal de determinar si hi ha responsabilitat del contractista.

Arribats a aquest extrem, l'Administració i/o concessionària entenen que no són responsables per l'existència de força major. No obstant, no queda acreditada la força major constituïda per pluges abundants. L'única prova que s'aporta són les declaracions dels agents que es van personar en el lloc dels fets manifestant que hi havia molta aigua. No consta cap dada del Servei de Meteorologia, ni cap informe dels serveis d'emergència. No s'aporta cap informe sobre l'estat del clavegueram. Per tant, l'Administració no ha acreditat el compliment de les seves obligacions, sent responsable dels danys produïts.

Respecte als danys reclamats entenc que només són procedents els causats directament en el vehicle per import de 1.356,43 euros, atès que els que es reclamen en concepte de vehicle de substitució no es poden entendre vehiculats als fets ocorreguts ja que no s'acredita que el vehicle no pogués circular i més tenint en compte que el dia dels fets l'estava conduïnt una persona diferent al seu titular.

La quantitat reclamada comprén l'iva malgrat no s'aporti factura doncs el dany el duu implícit ja que en la seva reparació s'haurà d'abonar l'iva. I es la titular del vehicle és una persona física.

Segon.- Costes

D'acord amb l'article 139 Llei 29/98 cada part abonarà les costes causades a la seva instància i les comunes per meitats.

Decisió

ESTIMO en part el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de la senyora [REDACTED] contra la desestimació per silenci administratiu de la reclamació patrimonial presentada per la part actora la qual revoco i deixo sense efectes i condemno a l'Ajuntament de Mataró a abonar a la part actora la quantitat de 1.356,43 euros en concepte de danys materials amb els interessos des de la data de la reclamació fins al seu pagament i els interessos de l'article 106 Llei 29/98.

Cada part abonarà les costes causades a la seva instància i les comunes per meitats.

Contra aquesta resolució no hi poden interposar cap recurs ordinari, llevat del recurs de cassació si es compleixen els requisits

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: https://ejcat.justicia.gencat.cat/IAP/consultaCSV.html	Codi Segur de Verificació: [REDACTED]
Data i hora 14/02/2022 09:00	Signat per [REDACTED]

